Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
ELEANOR SHARPSTON
prezentate la 16 aprilie 2015[1]

Cauza C-71/14

East Sussex County Council
împotriva
Information Commissioner
Property Search Group
Local Government Association

[cerere de decizie preliminară formulată de First-tier Tribunal (Information Rights) (Regatul Unit)]

„Mediu — Convenția de la Aarhus — Directiva 2003/4/CE — Acces la informații — Taxă rezonabilă aplicată pentru furnizarea de informații despre mediu — Acces la justiție — Revizuire judiciară”

1. Articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2003/4[2] stabilește principiul potrivit căruia accesul la registrele sau la listele publice cu informații despre mediu și examinarea *in situ* a unor astfel de informații sunt gratuite. Totuși, articolul 5 alineatul (2) permite autorităților publice să aplice o taxă pentru *furnizarea* de informații despre mediu la cerere, cu condiția ca aceasta să se limiteze la o *sumă rezonabilă*. Articolul 6 impune statelor membre să asigure o procedură de revizuire administrativă și judiciară a deciziilor autorităților publice privind accesul la informații despre mediu.

2. Articolul 5 alineatul (2) și articolul 6 reflectă articolul 4 alineatul (8) și, respectiv, articolul 9 din Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu (denumită în continuare „Convenția de la Aarhus”)[3], la care sunt părți Comunitatea Europeană (iar astfel, în prezent, Uniunea Europeană) și toate statele membre.

3. Procedura principală aflată înaintea First-tier Tribunal (Information Rights) (Regatul Unit) (denumit în continuare „instanța de trimitere”) privește contestația formulată de o întreprindere de cercetare în materie de proprietate[4] împotriva unei decizii emise de East Sussex County Council, prin care acesta i-a aplicat o taxă pentru furnizarea de informații relevante pentru achiziționarea unui bun imobil (inclusiv pentru informațiile referitoare la orice aspecte de mediu care ar putea influența valoarea bunului respectiv). Ea a solicitat informațiile în cauză în numele unor potențiali cumpărători și în vederea obținerii unui profit. S-au ridicat întrebări legate de aspectele: (i) dacă, potrivit articolului 5 alineatul (2), o autoritate publică poate recupera o parte a costurilor suportate pentru întreținerea unei baze de date pe care o utilizează pentru a răspunde cererilor de furnizare a anumitor tipuri de

1 — Limba originală: engleza.

2 — Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului (JO 2003, L 41, p. 26, Ediție specială, 15/vol. 9, p. 200).

3 — Încheiată la Aarhus, Danemarca, la 25 iunie 1998, 2161 UNTS 447. A se vedea Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Convenției privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu (JO 2005, L 124, p. 1, Ediție specială. 15/vol. 14, p. 201). A se vedea punctele 4-8 de mai jos.

4 — Instanța de trimitere utilizează noțiunea „întreprindere de cercetări personale” pentru a se referi la acest tip de societate, întrucât ea a fost utilizată într-un document de consultare al guvernului (deși au fost folosite și alte noțiuni în documentele analizate de instanța respectivă); în schimb, în unele dintre observațiile scrise depuse la Curte, în acest sens, a fost utilizată expresia „întreprindere de cercetare în materie de proprietate”. Preferăm utilizarea celei din urmă variante în prezentele concluzii.

informații despre mediu și a cheltuielilor de regie suportate pentru timpul necesar personalului; și (ii) dacă articolul 5 alineatul (2) și articolul 6 se opun unei reglementări naționale potrivit căreia o autoritate publică poate să aplice o taxă pentru furnizarea de informații despre mediu care „[…] să se limiteze la o sumă considerată rezonabilă de autoritatea publică”, în cazul în care decizia autorității publice privind noțiunea „sumă rezonabilă” face obiectul unei revizuiri administrative și judiciare, astfel cum prevede legislația națională.

Convenția de la Aarhus

4. Potrivit articolului 1 din Convenția de la Aarhus, fiecare parte „[…] garantează drepturile de acces la informații, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în probleme de mediu în conformitate cu dispozițiile [convenției respective]”. Aceste obligații au scopul de „[…] a contribui la protejarea dreptului fiecărei persoane din generațiile prezente și viitoare de a trăi într-un mediu propice sănătății și bunăstării sale […]”.

5. Articolul 2 alineatul (3) precizează că „informațiile despre mediu” pot fi „scrise, vizuale, verbale, electronice sau în orice altă formă materială” și privesc: (a) starea elementelor mediului; (b) factori și activități sau măsuri care afectează sau care ar putea afecta elementele mediului [prevăzute la litera (a)], precum și analize și ipoteze economice folosite la luarea deciziilor privind mediul; și (c) starea sănătății și siguranței umane, condițiile de viață, situri culturale și structuri construite, în măsura în care acestea sunt sau pot fi afectate de starea elementelor mediului sau, prin intermediul acestor elemente, de factorii, activitățile sau măsurile menționate la litera (b).

6. Articolul 4 („Accesul la informații despre mediu”) prevede:

„(1) Fiecare parte se asigură, sub rezerva alineatelor prezentate în continuare în prezentul articol, că autoritățile publice pun la dispoziția publicului informațiile despre mediu disponibile solicitate, în cadrul legislației interne, inclusiv, la cerere și sub rezerva literei (b) menționate în continuare, copii ale documentației originale care conține sau cuprinde astfel de informații:

(a) fără să fie necesară invocarea unui interes deosebit;

(b) în forma solicitată, cu excepția următoarelor situații:

(i) în cazul în care este mai potrivit pentru autoritatea publică să comunice informațiile într-o altă formă, caz în care trebuie indicate motivele prezentării în forma respectivă; sau

(ii) în cazul în care informațiile sunt deja disponibile într-o altă formă.

[…]

(5) În cazul în care o autoritate publică nu deține informațiile despre mediu solicitate, respectiva autoritate publică informează de îndată solicitantul cu privire la autoritatea publică la care consideră că se pot solicita informațiile respective sau transferă cererea autorității respective și informează solicitantul cu privire la aceasta.

[…]

(8) Fiecare parte poate permite autorităților publice să perceapă o taxă pentru furnizarea informațiilor, dar taxa respectivă nu poate depăși o sumă rezonabilă.

Autoritățile publice care intenționează să aplice o astfel de taxă pentru furnizarea informațiilor pun la dispoziția solicitanților un barem cu taxele care pot fi percepute, menționând situațiile în care se poate renunța la perceperea taxei, precum și situațiile în care furnizarea informațiilor este condiționată de plata acestora în avans.” [5]

7. Articolul 5 („Colectarea și diseminarea informațiilor despre mediu”) prevede:

„(1) Fiecare parte se asigură că:

(a) autoritățile publice dețin și actualizează informațiile despre mediu relevante pentru desfășurarea activităților ce le revin;

[…]

(2) Fiecare parte se asigură că, în cadrul legislației interne, autoritățile publice pun la dispoziția publicului informațiile despre mediu într-un mod transparent, iar informațiile despre mediu respective sunt în mod real accesibile, acționând, *inter alia*, după cum urmează:

(a) furnizează publicului informații suficiente privind tipul și domeniul informațiilor despre mediu deținute de autoritățile publice competente, privind condițiile în care informațiile respective sunt disponibile și accesibile, precum și privind procedura care trebuie urmată pentru a le obține;

(b) stabilesc și mențin aspecte practice precum:

(i) liste, registre și dosare accesibile publicului;

(ii) solicită funcționarilor să sprijine publicul care dorește să aibă acces la informații în conformitate cu prezenta convenție; și

(iii) indicarea punctelor de contact; și

(c) asigură accesul gratuit la informațiile despre mediu cuprinse în listele, registrele sau dosarele prevăzute anterior la litera (b) punctul (i).

(3) Fiecare parte se asigură că informațiile despre mediu devin disponibile progresiv în baze de date electronice care sunt ușor de accesat de către public prin rețele publice de telecomunicații. Informațiile accesibile în această formă ar trebui să cuprindă:

(a) rapoarte privind starea mediului conform alineatului (4) menționat în continuare[6];

(b) texte de legislație privind mediul sau cu referire la mediu;

(c) după caz, politici, planuri și programe privind mediul sau cu referire la mediu, precum și acorduri de mediu; și

5 — Protocolul privind registrele emisiilor și transferului de poluanți, care a fost adoptat de părțile la Convenția de la Aarhus la 21 mai 2003 (dar este deschis și pentru statele și organizațiile care nu sunt părți), prevede accesul publicului la informațiile conținute în registrul său privind emisiile și transferurile de poluanți. Potrivit articolului 11 alineatul (3) din acest protocol, fiecare parte asigură accesul gratuit la informațiile conținute în registrul său, sub rezerva articolului 11 alineatul (4), care prevede că „[f]iecare parte poate autoriza autoritatea sa competentă să perceapă o taxă pentru reproducerea și expedierea prin poștă […], dar această taxă nu poate să depășească o valoare rezonabilă”. A se vedea Doc. MP.PP/2003/1, care cuprinde textul protocolului. Comunitatea Europeană (iar astfel, în prezent, Uniunea Europeană) și aproape toate statele membre sunt părți la protocolul respectiv. A se vedea Decizia 2006/61/CE a Consiliului din 2 decembrie 2005 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Protocolului CEE-ONU privind registrele emisiilor și transferurilor de poluanți (JO 2006, L 32, p. 54 și 55, Ediție specială, 11/vol. 44, p. 201).

6 — Alineatul (4) prevede obligația de a publica și a disemina, la intervale periodice, un raport național privind starea mediului.

(d) alte informații, în măsura în care disponibilitatea acestora în această formă facilitează aplicarea legislației interne de punere în aplicare a prezentei convenții, cu condiția ca informațiile respective să fie deja disponibile în format electronic.

[…]”

8. Potrivit articolului 9 („Accesul la justiție”):

„(1) Fiecare parte se asigură, în cadrul legislației interne proprii, că orice persoană care consideră că cererea proprie de informații în conformitate cu articolul 4 a fost ignorată, refuzată pe nedrept, parțial sau total, sau rezolvată în mod necorespunzător sau tratată cu încălcarea dispozițiilor articolului menționat are acces la o cale de atac în fața unei instanțe de judecată sau a unui alt organism independent și imparțial stabilit prin lege.

[…]

(2) Fiecare parte, în cadrul legislației interne proprii, se asigură că membrii publicului interesat:

(a) care prezintă un interes suficient;

sau

(b) care mențin încălcarea unui drept, în cazul în care legea procedurală administrativă a unei părți prevede acest lucru ca o precondiție,

au acces la o cale de atac în fața unei instanțe judiciare și/sau a unui alt organism independent și imparțial stabilit prin lege pentru a contesta legalitatea de fond și de procedură a oricărei decizii, acțiuni sau omiteri care intră sub incidența dispozițiilor articolului 6 și, în cazul în care se prevede acest lucru în legislația internă și fără a aduce atingere alineatului (3) menționat în continuare, a altor dispoziții relevante ale prezentei convenții.

Ceea ce constituie un interes suficient și încălcarea unui drept se stabilește în conformitate cu prevederile legislației interne și în conformitate cu obiectivul de a acorda publicului interesat acces larg la justiție în cadrul sferei de aplicare a prezentei convenții. […]

[…]”

Directiva 2003/4

9. Potrivit considerentului (1) al Directivei 2003/4, accesul sporit al publicului la informațiile despre mediu și diseminarea acestor informații contribuie la „o mai bună conștientizare a problemelor de mediu, la schimbul liber de opinii, la o participare mai eficientă a publicului la luarea deciziilor despre mediu și, în cele din urmă, la îmbunătățirea mediului”.

10. Considerentul (2) precizează că Directiva 2003/4 extinde accesul existent acordat în temeiul Directivei 90/313[7].

11. Considerentul (5) prevede că dreptul comunitar (iar astfel, în prezent, dreptul Uniunii) trebuie să fie compatibil cu Convenția de la Aarhus în vederea încheierii acesteia de către Comunitatea Europeană, astfel cum era la momentul respectiv.

7 — Directiva 90/313/CEE a Consiliului din 7 iunie 1990 privind libertatea de acces la informații în domeniul mediului (JO 1990, L 158, p. 56).

12. Considerentul (18) privește taxele pentru furnizarea de informații:

„Autoritățile publice trebuie să poată aplica o taxă pentru furnizarea informațiilor despre mediu, dar aceasta trebuie să fie rezonabilă. Acest lucru înseamnă că, [drept] regulă generală, taxele nu pot depăși costurile efective pentru obținerea materialului în cauză. Cazurile de solicitare a plății unui avans trebuie limitate. În cazuri speciale, atunci când autoritățile publice oferă informații despre mediu cu titlu comercial și acest lucru este necesar pentru a garanta continuarea colectării și a publicării unor astfel de informații, se consideră rezonabilă aplicarea unei taxe bazate pe situația de pe piață; poate fi solicitată plata unui avans. Baremul taxelor, însoțit de informații privind situațiile în care poate fi aplicată o taxă sau acordată o scutire de la plata acesteia, trebuie pus la dispoziția solicitanților și publicat.”

13. Potrivit considerentului (20), autoritățile publice trebuie să depună eforturi pentru a garanta că informațiile despre mediu colectate de ele sau în numele lor sunt inteligibile, exacte și comparabile.

14. Obiectivele Directivei 2003/4 sunt „garantarea dreptului de acces la informațiile despre mediu deținute de către sau pentru autoritățile publice și stabilirea condițiilor de bază și a modalităților practice de exercitare a acestuia” [articolul 1 litera (a)] [8] și „asigurarea, ca regulă generală, a punerii la dispoziția publicului și a diseminării progresive a informațiilor despre mediu pentru a se realiza cea mai largă disponibilitate și diseminare sistematică a informațiilor despre mediu la nivelul publicului” [articolul 1 litera (b)] [9]. Articolul 1 litera (b) adaugă că, „[î]n acest scop, este promovată utilizarea, în special, a telecomunicațiilor computerizate și/sau a tehnologiei electronice, în cazul în care acestea sunt disponibile” [10].

15. Articolul 2 alineatul (1) definește „informațiile despre mediu” ca fiind „[…] orice informații scrise, vizuale, verbale, electronice sau în orice altă formă materială” care privesc: (a) starea elementelor mediului; (b) factorii care afectează sau care este posibil să afecteze elementele de mediu; (c) măsurile care afectează sau care este posibil să afecteze elementele și factorii menționați la literele (a) și (b), precum și măsurile sau activitățile elaborate pentru protejarea acestor elemente; (d) rapoartele privind punerea în aplicare a legislației privind mediul; (e) analizele costuri-beneficii și alte analize economice și ipoteze folosite în cadrul măsurilor și al activităților menționate la litera (c); (f) starea sănătății și a siguranței umane, în măsura în care acestea sunt sau ar putea fi afectate de starea elementelor de mediu menționate la litera (a) sau, prin intermediul acelor elemente, de către oricare dintre aspectele menționate la literele (b) și (c) [11].

16. „Autoritatea publică” este definite la articolul 2 alineatul (2) litera (a), *inter alia*, drept „guvern sau altă administrație publică, inclusiv organisme publice consultative, de la nivel național, regional sau local”.

17. Potrivit articolului 2 alineatul (3), „«Informații deținute de către o autoritate publică» înseamnă informațiile despre mediu aflate în posesia acesteia care au fost elaborate sau primite de autoritatea respectivă”. Articolul 2 alineatul (4) menționează că informațiile sunt deținute pentru o autoritate publică dacă sunt „deținute fizic de o persoană fizică sau juridică în numele unei autorități publice” [12].

8 — A se vedea și considerentul (8) al directivei.

9 — A se vedea și considerentul (9) al directivei.

10 — A se vedea și considerentul (9) al directivei.

11 — A se vedea și considerentul (10) al directivei.

12 — A se vedea și considerentul (12) al directivei.

18. Articolul 3 („Accesul la informații despre mediu la cerere”) prevede:

„(1) Statele membre se asigură că, în conformitate cu dispozițiile din prezenta directivă, autoritățile publice trebuie să pună la dispoziția oricărui solicitant, la cererea acestuia și fără ca acesta să declare interesul pe care îl are în acest sens, informațiile despre mediu pe care le dețin sau care sunt deținute în numele lor.

[…]

(4) În cazul în care un solicitant cere unei autorități publice punerea la dispoziție a informațiilor într-o formă sau într-un format specific (inclusiv sub formă de copii), autoritatea publică îi pune la dispoziție informațiile respective în acest mod, cu excepția cazurilor în care:

(a) acestea sunt disponibile publicului în altă formă sau în alt format, în special în conformitate cu articolul 7[[13]], care îi este ușor accesibilă solicitantului; sau

(b) este rezonabil ca autoritatea publică să pună la dispoziție informațiile în alt format sau în altă formă, caz în care trebuie indicate motivele pentru care sunt puse la dispoziție informațiile în forma sau formatul respectiv.

În sensul prezentului alineat, autoritățile publice depun toate eforturile rezonabile pentru a păstra informațiile despre mediu pe care le dețin sau care sunt deținute în numele lor în forme sau în formate care pot fi ușor reproduse și sunt accesibile prin intermediul telecomunicațiilor computerizate sau al altor mijloace electronice[[14]].

[…]

(5) În sensul prezentului articol, statele membre se asigură că:

(a) funcționarii au obligația de a sprijini publicul care solicită acces la informații;

(b) listele autorităților publice sunt accesibile publicului; și

(c) că sunt definite modalitățile practice pentru garantarea exercitării eficiente a dreptului de acces la informații despre mediu, cum ar fi:

— desemnarea de responsabili în materie de informații;

— instituirea și menținerea unor facilități destinate examinării informațiilor solicitate;

— registre sau liste de informații despre mediu deținute de autoritățile publice sau centrele de informare, cu indicații clare privind locul unde pot fi găsite astfel de informații.

Statele membre se asigură că autoritățile publice informează publicul în mod adecvat cu privire la drepturile de care beneficiază ca urmare a prezentei directive și că furnizează informații, indicații și consiliere în acest sens în mod adecvat.” [15]

13 — A se vedea punctul 22 de mai jos.

14 — A se vedea și considerentul (14) al directivei.

15 — A se vedea și considerentul (15) al directivei.

19. Articolul 4 („Excepții”) enumeră motivele pentru care statele membre pot dispune ca o cerere de informații despre mediu să fie refuzată [16], inclusiv dacă informațiile solicitate nu sunt deținute de către sau în numele autorității publice căreia îi este adresată cererea [articolul 4 alineatul (1) litera (a)] și dacă cererea este nerezonabilă [articolul 4 alineatul (1) litera (b)] sau vizează materiale în curs de finalizare sau documente sau date care nu sunt finalizate [articolul 4 alineatul (1) litera (d)].

20. Articolul 5 („Taxe”) prevede:

„(1) Accesul la registrele sau la listele publice instituite și păstrate în conformitate cu articolul 3 alineatul (5) și examinarea *in situ* a informațiilor solicitate sunt gratuite.

(2) Autoritățile publice pot aplica o taxă pentru furnizarea oricăror informații despre mediu, dar aceasta trebuie să se limiteze la o sumă rezonabilă.

(3) În cazul în care se aplică taxe, autoritățile publice publică și pun la dispoziția solicitanților un barem al acestor taxe, precum și informații privind situațiile în care acestea sunt percepute sau se pot acorda scutiri.”

21. Potrivit articolului 6 („Accesul la justiție”) [17],

„(1) Statele membre asigură oricărui solicitant care consideră că cererea sa de informații a fost ignorată, refuzată în mod incorect (indiferent dacă integral sau parțial), a primit un răspuns neadecvat sau nu a fost tratată în alt mod în conformitate cu dispozițiile articolelor 3, 4 și 5 accesul la o procedură în cadrul căreia actele sau omisiunile autorității publice în cauză pot fi reexaminate de către respectiva autoritate publică sau de către alta sau poate face obiectul unui revizuiri administrative pe lângă un organism independent și imparțial instituit prin lege. Orice astfel de procedură este rapidă și fie gratuită, fie puțin costisitoare.

(2) Pe lângă procedura de revizuire menționată la alineatul (1), statele membre se asigură că solicitantul are acces la o procedură de atac într-o instanță sau pe lângă alt organism independent sau imparțial instituit prin lege, în cadrul căreia sunt analizate actele și omisiunile autorității publice în cauză și a căror hotărâre poate deveni finală. Statele membre pot prevedea, în plus, ca și terțele părți incriminate de dezvăluirea informațiilor să aibă acces la o cale de atac legală.

[…]”

22. Articolul 7 („Diseminarea informațiilor despre mediu”) prevede:

„(1) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a asigura organizarea de către autoritățile publice a informațiilor despre mediu care sunt relevante pentru funcțiile lor și care sunt deținute de către sau pentru ele, în vederea diseminării active și sistematice a acestora în rândul publicului, în special prin intermediul telecomunicațiilor computerizate și/sau al tehnologiei electronice, în cazul în care acestea sunt disponibile[[18]].

[…]

Statele membre se asigură că informațiile despre mediu devin progresiv disponibile în cadrul unor baze de date electronice care sunt ușor accesibile publicului prin intermediul rețelelor publice de telecomunicații.

16 — A se vedea și considerentul (16) al directivei.

17 — A se vedea și considerentul (19) al directivei.

18 — A se vedea și considerentul (15) al directivei.

(2) Informațiile care urmează să devină disponibile și să fie diseminate sunt actualizate după cum este adecvat și includ cel puțin:

(a) textele tratatelor, ale convențiilor sau ale acordurilor internaționale și din legislația comunitară, internă, regională sau locală privind mediul sau legată de acesta;

(b) politicile, planurile și programele privind mediul;

(c) rapoarte cu privire la stadiul punerii în aplicare a elementelor menționate la literele (a) și (b), în cazul în care sunt elaborate sau deținute în formă electronică de către autoritățile publice;

(d) rapoartele privind starea mediului menționate la alineatul (3);

(e) date sau date rezumative rezultate din monitorizarea activităților care afectează sau care este posibil să afecteze mediul;

(f) autorizațiile care au un impact semnificativ asupra mediului și acordurile de mediu sau o trimitere la locul în care pot fi solicitate sau se găsesc astfel de informații în conformitate cu articolul 3;

(g) studii de impact asupra mediului și evaluări ale riscului privind elementele de mediu menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a) sau o trimitere la locul în care pot fi solicitate sau se găsesc astfel de informații în conformitate cu articolul 3.

[…]

(6) Statele membre pot respecta dispozițiile prezentului articol creând legături spre site-uri internet unde pot fi găsite informațiile.”

Dreptul național

23. În Anglia și Țara Galilor, în registrul privind taxele funciare locale (denumit în continuare „registrul”) se înregistrează, în conformitate cu Legea din 1975 privind taxele funciare locale (Local Land Charges Act 1975), taxele aplicabile terenurilor aflate într-o anumită zonă. Instanța de trimitere a precizat că aceste taxe funciare locale reprezintă în principal interdicții și restricții privind utilizarea terenurilor, impuse în temeiul legislației de autoritățile publice. O persoană poate fie să efectueze o „căutare personală” prin consultarea registrului, fie să solicite autorității locale competente un certificat oficial care conține rezultatele căutării în registru. Aceasta din urmă este denumită „căutare oficială” și, spre deosebire de căutările personale, autoritățile pot aplica taxe pentru informațiile furnizate ca răspuns la asemenea cereri. Decizia de trimitere menționează că, în anul 2010, guvernul Regatului Unit a considerat că marea majoritate a informațiilor din registru erau informații despre mediu și astfel, în conformitate cu Directiva 2003/4, nu putea fi percepută nicio taxă pentru căutările personale.

24. Potrivit instanței de trimitere, profesioniștii care efectuează tranzacții imobiliare vor dori să efectueze o căutare în registru înainte de finalizarea tranzacției. Totuși, aceste persoane adresează adesea autorităților locale și cereri de informații suplimentare, solicitând informații care nu sunt incluse în sistemul taxelor funciare locale (de exemplu, cu privire la propunerile de proiecte de drumuri din apropierea unui bun imobiliar).

25. Pentru asemenea cereri de informații suplimentare, Law Society [19] a elaborat două chestionare pe care o persoană le poate trimite autorității competente. Printre ele se află formularul „CON29R", care este recomandat pentru fiecare tranzacție [20]. Aceasta este un alt tip de căutare oficială. Pe de altă parte, o persoană poate efectua o căutare personală în alte registre păstrate de autoritatea respectivă. Dificultatea pe care o presupune accesul la informații depinde de modul în care sunt păstrate și organizate registrele.

26. Instanța de trimitere afirmă că o mare parte din informațiile susceptibile să fie furnizate ca răspuns la o cerere CON29R va corespunde definiției noțiunii „informații despre mediu" în sensul Directivei 2003/4.

27. La articolul 8 din Regulamentul din 2008 al autorităților locale (Anglia) (privind taxele aplicate căutării în materie de proprietate) [Local Authorities (England) (Charging for Property Searches) Regulations 2008, denumit în continuare „Regulamentul din 2008 privind taxele aplicate căutării în materie de proprietate"], se prevede că o autoritate locală poate aplica unei persoane (inclusiv unei alte autorități locale) o taxă pentru a răspunde la cererile de informații cu privire la un bun imobiliar (iar astfel, inclusiv pentru căutările oficiale). Taxele rămân la aprecierea autorităților locale, însă trebuie să țină seama de costurile suportate de autoritatea respectivă pentru a răspunde la cererile de informații cu privire la bun. Articolul 8 nu se aplică „[…] în nicio situație în care o autoritate locală poate sau trebuie să impună o taxă în afara celor prevăzute de prezentul regulament" [articolul 4 alineatul (2) litera (a)]. Astfel, instanța de trimitere precizează că Regulamentul din 2008 privind taxele aplicate căutării în materie de proprietate nu era destinat să se aplice furnizării de informații despre mediu; în acest caz se aplică un regim diferit [21].

28. Documentul orientativ „Servicii de căutare în materie de proprietate, furnizate de autoritățile locale – Orientări privind tarifele și taxele" (Local Authority Property Search Services – Costing and Charging Guidance), elaborat de Department for Communities and Local Government (Ministerul Comunităților și Administrației Locale) astfel încât să fie în concordanță cu adoptarea Regulamentului din 2008 privind taxele aplicate căutării în materie de proprietate oferă orientări privind taxele pe care le pot percepe autoritățile locale, utilizând principii tarifare care sunt în conformitate cu dispozițiile contabile în vigoare ale autorităților locale.

29. Articolul 8 din Regulamentul privind informațiile despre mediu din 2004 (Environmental Information Regulations 2004, denumit în continuare „EIR 2004"), care a transpus Directiva 2003/4 în Regatul Unit [22], reglementează aplicarea taxelor pentru furnizarea informațiilor despre mediu. Articolul 8 alineatul (2) prevede că o autoritate publică nu poate aplica solicitantului nicio taxă pentru a-i permite accesul la orice registre sau liste publice cu informații despre mediu pe care le deține sau să verifice informațiile solicitate în locul pe care l-a pus la dispoziție în acest scop. Potrivit articolului 8 alineatul (3), orice taxă se limitează la „o sumă considerată rezonabilă de autoritatea publică". În conformitate cu articolul 8 alineatul (8), autoritatea publică trebuie să publice și să pună la dispoziția solicitanților un barem al taxelor.

30. Articolul 18 din EIR 2004 include dispozițiile privind executarea și căile de atac din Legea din 2000 privind accesul liber la informații (Freedom of Information Act 2000), în temeiul cărora orice persoană poate solicita Information Commissioner (denumit în continuare „Commissioner") să decidă dacă o autoritate publică a omis să trateze o cerere de informații despre mediu în conformitate cu partea 2 din EIR 2004 (din care face parte articolul 8). Într-un astfel de caz, Commissioner analizează plângerea și, dacă este necesar, adoptă un raport de decizie (prin care impune autorității publice să adopte măsurile necesare pentru respectarea EIR 2004). Instanța de trimitere și-a exprimat convingerea că

19 — Un organism profesional care reprezintă consilierii juridici în Anglia și în Țara Galilor.

20 — Celălalt chestionar, denumit formularul „CON29O", se utilizează pentru cereri de informații suplimentare opționale.

21 — A se vedea punctele 29, 30 și 37 de mai jos.

22 — Mai puțin în privința autorităților publice scoțiene.

Commissioner este „un organism independent și imparțial instituit prin lege” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2003/4 și că ea însăși îndeplinește condițiile prevăzute de articolul 6 alineatul (2) din directiva respectivă. Ea poate admite acțiunea și/sau modifica raportul deciziei în cazul în care consideră că acesta este nelegal. În cadrul unei astfel de acțiuni, instanța este competentă să controleze din nou constatările de fapt și să primească dovezi noi. Decizia sa poate fi atacată cu apel la Upper Tribunal cu privire la aspecte de drept.

Situația de fapt, procedura și întrebările preliminare

31. În East Sussex, consiliile districtuale și orășenești (district and borough councils, care sunt în subordinea East Sussex County Council) efectuează căutări oficiale și dețin informațiile necesare pentru a răspunde la majoritatea cererilor depuse prin formulare CON29R. East Sussex County Council primește multe astfel de cereri, întrucât responsabilitățile sale includ materia șoselelor, a proiectelor de circulație, a proiectelor feroviare, a drumurilor publice și a terenurilor comunale. Acesta oferă (prin e-mail) informațiile solicitate în termen de două zile lucrătoare. Informațiile pe care le furnizează sunt acoperite de asigurarea pentru erori.

32. În urma introducerii Regulamentului din 2008 privind taxele aplicate căutării în materie de proprietate, East Sussex County Council a elaborat și a publicat un barem de taxe aplicabile răspunsurilor la cererile de informații CON29R (inclus în anexa la ordonanța de trimitere din prezenta cauză). Taxele variază, în funcție de informațiile solicitate, între zero și 10,00 GBP pentru fiecare întrebare la care se răspunde. Baremul mai prevede că „[t]axele se bazează pe costurile estimate pe care le implică oferirea răspunsurilor la întrebări, inclusiv menținerea sistemelor informatice utilizate în acest scop, împărțite la volumele de cereri estimate pe baza celor din anul precedent”. Cu privire la autostrăzi, orientările (incluse în aceeași anexă) precizează: „[P]entru orice informații solicitate care nu sunt incluse în procedura CON29R, vă rugăm să contactați [Highway Land Information Team] și vă vom informa cu privire la costurile pe care le implică răspunsul nostru”. Potrivit instanței de trimitere, tariful orar perceput pentru fiecare membru al personalului include atât costurile salariale, cât și cheltuieli de regie (de exemplu, încălzirea, iluminatul și serviciile interne precum resursele umane și formarea profesională). De asemenea, aceasta a constatat că taxele nu au inclus niciun element de excedent sau de profit.

33. Întrucât o tranzacție imobiliară implică de obicei achiziția unui bun de o valoare considerabilă, instanța de trimitere consideră că taxele percepute de East Sussex County Council nu sunt de natură să descurajeze o persoană să solicite informațiile relevante pentru o asemenea tranzacție și nici să limiteze în mod considerabil accesul la acestea.

34. Potrivit instanței de trimitere, Highway Land Information Team din cadrul East Sussex County Council are trei angajați și câțiva colaboratori cu fracțiune de normă. Aproximativ 60 % din activitățile sale au legătură cu cererile de informații CON29R, pentru care utilizează datele pe care le păstrează în diferite formate, unele date fiind pe suport de hârtie, iar altele computerizate (instanța de trimitere se referă la toate aceste date ca alcătuind, împreună, „baza de date” a Highway Land Information Team). Este posibil să fie necesar ca Highway Land Information Team să solicite informații de la alte echipe sau departamente ale East Sussex County Council. Unele părți din baza sa de date sunt deținute în alte scopuri și pentru utilizarea de către alte servicii ale East Sussex County Council.

35. Instanța de trimitere afirmă că doar la câteva dintre cererile de informații CON29R se poate răspunde de un solicitant prin verificarea „datelor brute” deținute de East Sussex County Council. Deși Highway Land Information Team face eforturi pentru a oferi un acces mai larg la asemenea date, persistă unele obstacole.

36. La 3 iunie 2011, PSG Eastbourne (o întreprindere de cercetare în materie de proprietate membră a Property Search Group sau „PSG”, care este o rețea de franciză formată din întreprinderi similare și pârâtă în speță) a solicitat Highway Land Information Team să răspundă la unele cereri de informații CON29R cu privire la o anumită proprietate care, potrivit instanței de trimitere, făcea obiectul unei tranzacții imobiliare. East Sussex County Council a aplicat PSG Eastbourne o taxă de 17 GBP, care a fost achitată.

37. În contextul unui control intern efectuat pe fondul unui litigiu de lungă durată cu PSG Eastbourne cu privire la legalitatea taxelor percepute de East Sussex County Council, acesta din urmă a conchis că articolul 8 din EIR 2004 îl îndreptățea să perceapă taxa. În urma adresării unei plângeri, Commissioner a decis la 29 ianuarie 2013 că PSG Eastbourne nu a fost taxată în mod corect de East Sussex County Council deoarece, în opinia Commissioner, taxa a fost calculată pe baza principiului recuperării costurilor, în timp ce o „sumă rezonabilă” ar fi fost limitată la „costurile aferente plăților asociate cu punerea la dispoziție a informațiilor în forma menționată, și anume costul expedierii prin poștă și costul realizării de fotocopii”.

38. La 1 martie 2013, East Sussex County Council a atacat această decizie. Potrivit instanței de trimitere, Commissioner a ridicat de fapt două noi probleme în contextul acestei căi de atac, și anume: (i) natura controlului pe care trebuie să îl efectueze Information Commissioner și First-tier Tribunal pentru a stabili dacă o taxă depășește o sumă rezonabilă și (ii) caracterul rezonabil al taxei, presupunând că ea nu se limitează doar la acoperirea costurilor. First-tier Tribunal a permis PSG și Local Government Association (denumită în continuare „LGA”) [23] să intervină în procedură. În timpul exercitării căii de atac, Commissioner și PSG au admis că o taxă rezonabilă poate include și costurile aferente timpului necesar personalului pentru soluționarea unei cereri de informații. First-tier Tribunal a admis și a considerat că este necontestat și faptul că o autoritate publică poate impune o taxă standard prestabilită pe baza costurilor medii.

39. În acest context, instanța de trimitere a adresat următoarele întrebări:

„1) Ce interpretare ar trebui să se dea articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4? În special, o taxă rezonabilă aplicată pentru furnizarea unui anumit tip de informații despre mediu poate să includă:

(a) o parte a costurilor suportate pentru administrarea unei baze de date utilizate de autoritatea publică pentru a răspunde cererilor de informații de acest tip;

(b) cheltuielile de regie suportate pentru timpul necesar personalului, luate în considerare în mod corespunzător la stabilirea taxei?

2) Este compatibil cu articolul 5 alineatul (2) și cu articolul 6 din [Directiva 2003/4] ca un stat membru să prevadă în reglementările naționale că o autoritate publică poate să aplice o taxă pentru furnizarea de informații despre mediu care «[…] să se limiteze la o sumă considerată rezonabilă de autoritatea publică» în cazul în care decizia autorității publice privind noțiunea «sumă rezonabilă» face obiectul unei revizuiri administrative și judiciare, astfel cum prevede legislația engleză?”

40. East Sussex County Council, LGA, Commissioner, PSG, guvernul danez, guvernul Regatului Unit și Comisia Europeană au depus observații scrise. La ședința din 11 decembrie 2014, aceleași părți, cu excepția guvernului Regatului Unit, s-au înfățișat și au prezentate observații orale.

23 — Aceasta este o organizație condusă politic, multipartită, care lucrează în numele consiliilor.

Analiză

Considerații introductive

41. Convenția de la Aarhus este parte integrantă a dreptului Uniunii [24] și trebuie să se țină cont de formularea și de scopul său la interpretarea Directivei 2003/4 [25]. Convenția menționată stabilește o serie de obligații privind mediul (și drepturi corespunzătoare pentru public) organizată în jurul a trei piloni, și anume: (i) accesul la informații despre mediu (ii) participarea publicului la luarea deciziilor privind mediul și (iii) accesul la justiție. În procedura principală, au apărut întrebări referitoare la obligațiile stabilite de primul și de al treilea dintre acești piloni, pe care Directiva 2003/4 urmărește să le pună în practică [26].

42. Nu se contestă că Directiva 2003/4 se aplică în procedura principală. Întrebările preliminare au ca obiect (acea parte din) informațiile solicitate și obținute de PSG Eastbourne (printr-un formular CON29R) care sunt relevante pentru valoarea unui bun imobiliar (tranzacții), dar constituie totodată informații despre mediu în sensul Directivei 2003/4 [27]. De asemenea, nu se contestă că autoritatea locală deținea informațiile solicitate.

43. În sfârșit, este general acceptat faptul că East Sussex County Council nu a acționat cu titlu comercial atunci când a furnizat informații întreprinderii PSG Eastbourne.

Prima întrebare

44. Articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4 permite în mod expres statelor membre să aplice o taxă sub rezerva a două condiții. În primul rând, taxele pot fi instituite doar pentru *furnizarea* de informații despre mediu. În al doilea rând, aceasta trebuie să se limiteze la o sumă *rezonabilă*. Nu există nicio definiție din care să reiasă ce anume implică „furnizarea de informații” sau o „sumă rezonabilă” [28].

45. Mai mult, în Directiva 2003/4 nu există niciun alt temei care să permită taxarea unui solicitant pentru accesul la informații despre mediu la cerere [29].

46. În opinia noastră, dacă o autoritate nu poate recupera costurile într-o anumită situație din cauză că ele nu privesc furnizarea de informații, atunci nu apare problema caracterului rezonabil al taxei pe care autoritatea intenționează să o aplice. Prin urmare, vom începe cu sensul noțiunii „furnizare de informații” de la articolul 5 alineatul (2).

24 — A se vedea Hotărârea Lesoochranárske zoskupenie, C-240/09, EU:C:2011:125, punctul 30 și jurisprudența citată.

25 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Fish Legal și Shirley, C-279/12, EU:C:2013:853, punctul 37 și jurisprudența citată.

26 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Fish Legal și Shirley, C-279/12, EU:C:2013:853, punctul 37 și jurisprudența citată. A se vedea și considerentul (5) al Directivei 2003/4.

27 — Articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2003/4. Oricum, revenea instanței de trimitere sarcina de a verifica acest aspect (a se vedea Hotărârea Fish Legal și Shirley, C-279/12, EU:C:2013:853, punctul 39 și jurisprudența citată).

28 — Observăm că nu toate versiunile lingvistice ale articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4 utilizează un termen (cum este „supplying” în cazul versiunii în limba engleză) care este distinct de formularea de la articolul 7. De exemplu, versiunea în limba franceză a articolului 5 alineatul (2) utilizează „la mise à disposition”, care corespunde formulării de la articolul 7. Totuși, termenul „supplying” din versiunea în limba engleză a articolului 5 alineatul (2) corespunde celui folosit în versiunea (autentică) în limba engleză a articolului 4 alineatul (8) din Convenția de la Aarhus. Versiunea în limba franceză (și în egală măsură autentică) a aceleiași dispoziții a Convenței de la Aarhus folosește verbul „fournir”. (Cea de a treia versiune autentică este în limba rusă.)

29 — A se vedea, cu privire la Directiva 90/313, Hotărârea Comisia/Germania, C-217/97, EU:C:1999:395, punctele 55 și 58, în care Curtea a statuat că Directiva 90/313 a autorizat restricții privind libertatea de acces la informații despre mediu numai în conformitate cu criteriile și în cazurile expres prevăzute în cuprinsul său. Aceasta confirmă că există un principiu general potrivit căruia publicul trebuie să aibă acces la informațiile despre mediu fără taxe sau restricții.

47. Articolul 5 face distincție între furnizarea de informații (pentru care autoritățile pot aplica taxe), pe de o parte, și accesul la registrele sau la listele publice instituite și păstrate [în conformitate cu articolul 3 alineatul (5)] și examinarea *in situ* a informațiilor solicitate (pentru care autoritățile nu pot aplica taxe), pe de altă parte. Astfel, *actul de a furniza* unui solicitant informații într-o anumită formă [articolul 5 alineatul (2)] nu este același cu diferitele situații reglementate de articolul 5 alineatul (1).

48. De asemenea, el este distinct de colectarea, deținerea și diseminarea de informații despre mediu sau informarea publicului cu privire la locul unde pot fi găsite informațiile respective.

49. Obligațiile prevăzute la articolele 3-5 presupun ambele că autoritatea publică deține informațiile despre mediu la care se solicită accesul și că publicul știe ce informații sunt deținute și unde se află acestea. Informațiile despre mediu menționate includ atât datele, cât și diferite tipuri de evaluare a unor asemenea date (cum sunt rapoartele privind punerea în aplicare sau analizele economice) [30]. Informațiile vor exista într-o anumită formă materială (de exemplu, scrisă, vizuală, verbală sau electronică) [31]. În principiu, solicitantului trebuie să îi fie furnizate informațiile în formatul cerut de acesta [32].

50. Ca parte a măsurilor practice pe care trebuie să le instituie pentru a garanta exercitarea efectivă a dreptului de acces, statele membre trebuie să facă accesibile registrele sau listele cu informații despre mediu deținute de autoritățile publice sau de centrele de informare, cu indicații clare privind locul unde pot fi găsite astfel de informații [33]. În acest context, considerăm că „registru” înseamnă un inventar al informațiilor despre mediu deținute și cu ajutorul căruia informațiile respective pot fi căutate și identificate. Dimpotrivă, o bază de date este corpusul efectiv de informații despre mediu deținute. Deși un registru ar putea conține și informațiile despre mediu efective și astfel ar putea să fie combinat cu o bază de date, el este totuși separat de aceasta din urmă [34].

51. În prezenta cauză, este esențial faptul că articolul 5 alineatul (1) exclude taxarea de către o autoritate a persoanelor care solicită accesul la asemenea registre și liste și la informațiile despre mediu pentru examinarea *in situ* pentru *orice* costuri pe care le implică. Astfel, o autoritate nu poate aplica taxe pentru costurile ocazionate de păstrarea și de punerea la dispoziție (i) a unor asemenea registre și liste și (ii) a corpusului de informații despre mediu la care fac referire registrele sau listele respective sau pe care o persoană solicită să le examineze *in situ*. Deși, potrivit articolului 5 alineatul (2), solicitanții pot fi supuși unor taxe pentru accesul solicitat sub forma furnizării de informații despre mediu, nu vedem niciun temei pentru a interpreta costurile de furnizare în sensul că acoperă și cele două tipuri de costuri menționate. Motivul este că aceste costuri sunt suportate pentru respectarea obligațiilor impuse de Directiva 2003/4, în special a obligației de a asigura accesul la cerere, permițând astfel unei persoane să solicite și să obțină accesul la informații, indiferent de forma de acces [35]. Astfel, dacă „furnizarea” ar trebui să fie interpretată în sensul că include instituirea și păstrarea unui registru, a unei liste sau a unei baze de date care conține informații despre mediu (fie pe hârtie, fie păstrate în alt format), rezultatul ar fi că membrii publicului care solicită furnizarea lor ar fi tratați în mod diferit față de cei care solicită doar accesul în sensul articolului 5 alineatul (1) sau obțin accesul în urma diseminării. Ambele grupuri obțin accesul la aceleași informații înregistrate în același registru sau în aceeași listă și păstrate în aceeași bază de date. Totuși, primul grup ar fi supus unei

30 — A se vedea articolul 2 din Directiva 2003/4.

31 — A se vedea, de exemplu, articolul 2 alineatul (1), articolul 2 alineatul (3) și articolul 2 alineatul (4) din Directiva 2003/4, precum și considerentul (10) al acesteia.

32 — A se vedea articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2003/4.

33 — A se vedea articolul 3 alineatul (5) litera (c) din Directiva 2003/4.

34 — A se vedea și Convenția CEE-ONU de la Aarhus: Ghidul de aplicare (ediția a doua, 2014) (denumit în continuare „ghidul de aplicare”), p. 102 și 103. Deși ghidul de aplicare nu este obligatoriu din punct de vedere juridic (p. 9), Curtea a considerat că este un document explicativ care, dacă este cazul, poate fi luat în considerare, împreună cu alte elemente relevante, în scopul interpretării Convenției de la Aarhus (a se vedea, de exemplu, Hotărârea Fish Legal și Shirley, C-279/12, EU:C:2013:853, punctul 38 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea Edwards, C-260/11, EU:C:2013:221, punctul 34).

35 — A se vedea și punctul 74 de mai jos.

taxe pentru menținerea registrului și a bazei de date, în timp ce, în cazul celui de al doilea grup (în mod corect), ea nu s-ar aplica. Pentru aceleași motive, o autoritate nu poate recupera de la un solicitant costurile pe care le implică îndeplinirea obligației prevăzute de articolul 3 alineatul (4) de a depune toate eforturile rezonabile pentru a păstra și a organiza informațiile despre mediu în forme care pot fi ușor reproduse și sunt accesibile.

52. De asemenea, nu se poate aplica nicio taxă pentru accesul la informațiile despre mediu care sunt diseminate în rândul publicului. Directiva 2003/4 (ca și Convenția de la Aarhus) face distincție între obligația de a disemina informațiile (articolul 7 [36]) și obligația de a le pune la dispoziție unei persoane care solicită acest lucru într-o anumită formă (articolele 3-5). Obligația prevăzută la articolul 7 există pentru toate informațiile despre mediu deținute de o autoritate publică, inclusiv pentru cele pe care, potrivit articolului 7 alineatul (2), statele membre trebuie să le pună la dispoziție și să le disemineze (precum și să le actualizeze după cum este adecvat). Această obligație protejează interesul public, indiferent dacă publicul și-a exprimat efectiv interesul față de informațiile enumerate sau deținute. Este posibil ca deținerea și diseminarea activă a acestor informații (actualizate) să implice costuri considerabile (mai ales în materie de resurse umane și alte costuri generale), iar materialul tratat astfel poate fi folosit și pentru a răspunde la cererile privind furnizarea de informații. Totuși, bugetul public trebuie să suporte aceste costuri.

53. În acest context, am defini „furnizarea oricăror informații despre mediu”, în sensul articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4, ca fiind asigurarea accesului la cerere prin oferirea unor astfel de informații unui solicitant în formatul pe care l-a specificat și în alte împrejurări decât cele indicate la articolul 5 alineatul (1). Pentru prezenta cauză, este relevant faptul că articolul 5 alineatul (2) acoperă situația în care informațiile sunt oferite astfel încât să permită solicitantului să le consulte și să le utilizeze unde și când dorește și, așadar, independent de locul sau de modul în care informațiile respective sunt păstrate și altfel puse la dispoziție prin alte mijloace de acces.

54. Prin urmare, autoritățile publice pot aplica taxe pentru a acoperi costurile cu personalul pentru reproducerea informațiilor despre mediu solicitate (de exemplu, prin fotocopierea sau prin imprimarea documentației sau prin trimiterea sa prin e-mail) împreună cu costurile suportate, de exemplu, pentru alimentarea cu hârtie și toner sau pentru utilizarea unui copiator. Articolul 4 alineatul (1) din Convenția de la Aarhus confirmă această interpretare. Totuși, rezultă totodată că o autoritate publică *nu* poate recupera, total sau parțial, prin aplicarea unei taxe pentru furnizarea de informații, costurile suportate pentru instituirea și pentru păstrarea unei baze de date în care a organizat informațiile despre mediu pe care le deține și pe care o utilizează pentru a răspunde cererilor de informații de tipul celor enumerate într-un chestionar precum formularul CON29R aflat în discuție în procedura principală [întrebarea 1) (a)] [37].

55. Atunci când informațiile solicitate sunt deja deținute în formatul solicitat și sunt ușor de accesat și de reprodus, furnizarea implică, în esență, doar reproducerea lor. Astfel, o taxă pentru furnizarea de informații în astfel de împrejurări nu poate acoperi mai mult decât costul rezonabil de reproducere, care include cheltuielile suportate pentru timpul necesar personalului în vederea realizării actului concret de a oferi informațiile de mediu cerute de solicitant. Dar furnizarea informațiilor nu va fi întotdeauna la fel de ușoară și de necostisitoare ca un simplu act de reproducere a acestora. De exemplu, este posibil ca informațiile deținute să nu fie încă organizate într-un mod ușor de accesat și de reprodus sau ar putea să fie solicitate într-un format diferit de cel în care sunt deținute de autoritatea respectivă.

36 — Ghidul de aplicare (la p. 75) face referire la acest drept prevăzut de articolul 7 ca fiind „dreptul de acces activ”. În opinia noastră, atunci când este privit din perspectiva beneficiarilor unui asemenea acces, ar fi mai logic ca acest drept să fie considerat pasiv. Din acest motiv, nu vom caracteriza obligațiile (și drepturile corespunzătoare) instituite de articolele 3-5 și 7 ca fiind „active” sau „pasive”.

37 — A se vedea punctul 34 de mai sus.

56. În asemenea împrejurări, se pot recupera și costurile suplimentare suportate pentru obținerea și pentru organizarea informațiilor cerute de solicitant, precum și alte costuri generale în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4? Aceasta pare să fie esența întrebării 1) (b) privind recuperarea cheltuielilor de regie suportate pentru timpul necesar personalului să răspundă la o cerere de informații cum este cea aflată în discuție.

57. În măsura în care astfel de costuri sunt suportate în legătură cu cererile pentru furnizarea de informații și sunt necesare pentru a oferi informațiile solicitantului, autoritatea poate aplica o taxă rezonabilă pentru acoperirea lor?

58. Articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4 nu definește noțiunea „sumă rezonabilă”. Nici articolul 4 alineatul (8) din Convenția de la Aarhus nu face acest lucru.

59. În termeni generali, considerăm că simpla recunoaștere de către legiuitor a faptului că, din cauza volumului și a complexității lor, informațiile solicitate pot să nu fie disponibile imediat și astfel obținerea lor în forma solicitată ar putea să implice sarcini (considerabile) pentru autoritatea respectivă în materie de timp și de resurse umane [38] este un temei insuficient pentru transferarea lor asupra solicitantului prin aplicarea unor astfel de taxe. Aceste sarcini există chiar și când nu se solicită furnizarea de informații și când autoritatea îndeplinește alte obligații prevăzute de Directiva 2003/4 [39]. Observăm totodată că există motive legitime pentru refuzarea unei cereri de informații [40]. De asemenea, o autoritate nu poate invoca nerespectarea obligațiilor sale stabilite, de exemplu, de articolele 3 și 7 din Directiva 2003/4 pentru a justifica taxarea unui solicitant în temeiul articolului 5 alineatul (2) pentru că, de exemplu, deține informațiile ca date brute și încă nu le-a organizat (după cum este necesar) într-un mod care să facă posibil accesul la acestea [41].

60. În opinia noastră, o taxă care se limitează la o sumă rezonabilă în sensul articolului 5 alineatul (2) este o taxă care: (i) este stabilită pe baza unor factori obiectivi care sunt cunoscuți și pot face obiectul unei revizuiri de către o terță parte; (ii) este calculată indiferent de persoana care solicită informațiile și de scopul solicitării lor; (iii) este stabilită la un nivel care garantează obiectivele privind dreptul de acces la informații despre mediu la cerere și nu descurajează astfel solicitarea accesului și nici nu restricționează dreptul de acces; și (iv) nu depășește o sumă care este adecvată având în vedere motivul pentru care statelor membre li se permite să aplice această taxă (și anume faptul că un membru al publicului a depus o cerere privind furnizarea de informații despre mediu) și este direct corelată cu actul de furnizare a informațiilor respective.

61. În primul rând, valoarea taxei trebuie să fie stabilită pe baza unor criterii obiective care pot fi publicate, în conformitate cu articolul 5 alineatul (3) din Directiva 2003/4, și care fac posibilă revizuirea caracterului său rezonabil, potrivit articolului 6.

62. În al doilea rând, o cerere privind furnizarea de informații nu impune ca aplicantul să își declare interesul [42]. Astfel, la stabilirea valorii taxei, nu este relevant cine solicită furnizarea informațiilor și de ce.

38 — A se vedea, de exemplu, articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2003/4.

39 — A se vedea, de exemplu, și Concluziile avocatului general Fennelly prezentate în cauza Comisia/Germania, C-217/97, EU:C:1999:34, punctul 26.

40 — A se vedea articolul 4 din Directiva 2003/4.

41 — A se vedea articolul 1 din Directiva 2003/4 și considerentele (9) și (20) ale acesteia.

42 — A se vedea articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2003/4 și considerentul (8) al acesteia. A se compara cu utilizarea termenului „a dovedi” (în loc de „a declara”) la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 90/313.

63. În al treilea rând, valoarea taxei trebuie să fie stabilită ținând cont de faptul că accesul la informațiile despre mediu prin furnizarea acestor informații contribuie la o mai bună conștientizare a problemelor de mediu, la dezbateri, la participarea la luarea deciziilor privind astfel de probleme și, în cele din urmă, la îmbunătățirea mediului [43].

64. Aceasta a fost una dintre considerațiile care au determinat Curtea să decidă în cauza Comisia/Germania (C-217/97), în legătură cu articolul 5 din Directiva 90/313, că, dat fiind obiectivul acestei directive, valoarea taxei nu poate fi stabilită la un nivel care să descurajeze solicitarea accesului sau care să restricționeze dreptul de acces [44].

65. Același raționament trebuie să se aplice în cazul articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4, întrucât această directivă este destinată să extindă accesul la informații existent [45]. Astfel, în situația în care costurile devin nerezonabil de mari, doar persoanele cu portofelul plin pot să dorească (sau să își permită) să plătească pentru solicitarea de informații despre mediu [46]. Prin urmare, dacă se permite stabilirea costurilor la un asemenea nivel, persoanele ar putea fi descurajate să depună cereri de informații despre mediu [47].

66. În al patrulea rând, o taxă are o valoare rezonabilă dacă acoperă costurile corelate în mod direct cu actul de furnizare a informațiilor ca răspuns la o anumită cerere. Pentru motive pe care le-am enunțat deja la analizarea noțiunii „furnizare” de informații, o taxă nu poate acoperi costuri legate de colectarea, de deținerea, de menținerea și de diseminarea de informații despre mediu care sunt suportate indiferent de depunerea unei asemenea cereri [48].

67. În pofida faptului că Directiva 90/313 nu a făcut distincție între costurile directe și indirecte, Curtea a concluzionat în cauza Comisia/Germania (C-217/97) că un stat membru nu poate să aplice o taxă pentru costurile indirecte ocazionate de căutarea și de colectarea informațiilor. Utilizarea termenului „rezonabil” înseamnă că statele membre nu pot „[…] să transfere asupra celor care solicită informațiile întreaga valoare a costurilor, în special a celor indirecte, care au fost în mod efectiv suportate din bugetul de stat pentru căutarea de informații” [49]. Mai mult, articolul 5 nu a permis statelor membre să aplice taxe pentru „sarcinile administrative legate de cererea de informații” [50]. Totuși, Curtea nu a controlat în detaliu tipurile de taxe din dreptul german (potrivit căruia valoarea taxei depinde de contribuția autorităților în ceea ce privește efortul și timpul) întrucât Comisia nu a demonstrat că reglementarea respectivă nu respectă obiectivul articolului 5 din Directiva 90/313 [51].

68. Istoricul legislativ al Directivei 2003/4 și modul de redactare a considerentului (18) au creat incertitudine în privința problemei dacă acest element al raționamentului Curții din cauza Comisia/Germania (C-217/97) poate fi transpus în cazul articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4.

43 — A se vedea considerentul (1) al Directivei 2003/4.

44 — Hotărârea Comisia/Germania, C-217/97, EU:C:1999:395, punctul 47, Concluziile avocatului general Fennelly prezentate în cauza Comisia/Germania, C-217/97, EU:C:1999:34, punctul 23.

45 — A se vedea considerentul (2) al Directivei 2003/4.

46 — A se vedea de asemenea Concluziile avocatului general Fennelly prezentate în cauza Comisia/Germania, C-217/97, EU:C:1999:34, punctul 25.

47 — A se vedea și Ghidul de aplicare, în care se precizează: „Convenția adoptă principiul potrivit căruia, dacă informațiile trebuie să fie accesibile în mod efectiv, este necesar totodată ca obținerea lor să presupună costuri suportabile” (p. 94).

48 — A se vedea punctele 47-54 de mai sus.

49 — Hotărârea Comisia/Germania, C-217/97, EU:C:1999:395, punctul 48.

50 — Hotărârea Comisia/Germania, C-217/97, EU:C:1999:395, punctul 57.

51 — Hotărârea Comisia/Germania, C-217/97, EU:C:1999:395, punctul 52.

69. Spre deosebire de Comisie (care nu a abordat aceste aspecte în propunerea sa inițială)[52], Parlamentul European a propus să se precizeze în mod expres (în considerente și în partea dispozitivă) că o taxă trebuie să se limiteze la costul efectiv și nu trebuie să includă cheltuielile suportate pentru timpul utilizat de personal pentru căutări[53]. Deși Comisia a fost de acord, în esență, cu aceste propuneri[54], Consiliul a preferat includerea mai puținor detalii cu privire la ceea ce o taxă poate sau nu poate să acopere în ceea ce a devenit (proiectul de) articolul 5 alineatul (2). Consiliul „nu a putut accepta […] că taxele nu pot acoperi timpul folosit pentru căutări […]: căutările pot să necesite mult timp și să fie costisitoare, gratuitatea poate determina formularea unor cereri neserioase de informații […]”[55].

70. Parlamentul și-a menținut poziția. Acesta a propus chiar adăugarea în partea dispozitivă a mențiunii că o taxă „nu trebuie să depășească costul efectiv al reproducerii materialului solicitat”[56]. Comisia nu a fost de acord cu propunerea respectivă: ea a preferat să nu se depășească dispozițiile Convenției de la Aarhus și a susținut că, întrucât directiva propusă era o directivă-cadru, statele membre trebuie să beneficieze de un anumit nivel de flexibilitate la transpunerea sa în dreptul național[57].

71. Textul articolului 5 alineatul (2), astfel cum a fost adoptat, nu reflectă niciun element din aceste discuții. În schimb, potrivit considerentului (18), „ca regulă generală, taxele nu pot depăși costurile efective pentru obținerea materialului în cauză”, deși se consideră rezonabilă aplicarea unei taxe bazate pe situația de pe piață „atunci când autoritățile publice oferă informații despre mediu cu titlu comercial și acest lucru este necesar pentru a garanta continuarea colectării și a publicării unor astfel de informații”.

72. Înainte de toate, considerentul (18) nu poate să aibă aceeași greutate ca articolul 5 alineatul (2). De fapt, decizia legiuitorului se găsește numai în partea dispozitivă, și anume în partea legislativă a unei directive (sau a oricărui alt act). Considerentele sunt doar un element al contextului în cadrul căruia se interpretează partea dispozitivă. Ele nu pot în sine să prevadă norme[58].

73. Acestea fiind spuse, în special cea de a doua teză a considerentului (18) nu poate fi ignorată și nici motivul includerii sale. Această teză se referă la cele două limite aduse dreptului de a aplica taxe pentru furnizarea informațiilor: și anume, ce poate fi taxat („costurile efective pentru obținerea materialului în cauză”) și valoarea costurilor care pot fi recuperate („costurile efective” suportate de o autoritate publică pentru furnizarea informațiilor).

52 — În propunerea inițială a Comisiei, conținutul proiectului de articol 5 alineatul (3) și textul propus pentru (ceea ce avea să devină) considerentul (18) erau similare cu modul de redactare a articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2003/4. A se vedea considerentul (21) al propunerii de directivă a Parlamentul European și a Consiliului privind accesul publicului la informațiile despre mediu, COM(2000) 402 final (JO 2000, C 337 E, p. 156).

53 — Rezoluția legislativă a Parlamentului European referitoare la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul publicului la informațiile despre mediu, COM(2000) 402 – C5-0352/2000 – 2000/0169(COD).

54 — Propunerea modificată de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul publicului la informațiile despre mediu, COM(2001) 303 final (JO 2001, C 240 E, p. 289).

55 — Poziția comună (CE) nr. 24/2002 adoptată de Consiliu la 28 ianuarie 2002 (JO 2002, C 113 E, p. 1). Considerăm că referirea (neobișnuită) în versiunea în limba engleză la „gratuitate” („freedom of charge”) înseamnă „absența unei taxe” („the absence of a charge”).

56 — Rezoluția legislativă a Parlamentului European referitoare la poziția comună a Consiliului în vederea adoptării unei directive a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului, 11878/1/2001 – C5-0034/2002 – 2000/0169(COD); Poziția Parlamentului European adoptată în a doua lectură la 30 mai 2002 în vederea adoptării Directivei 2002/[…]/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului.

57 — Avizul Comisiei în conformitate cu articolul 251 alineatul (2) al treilea paragraf litera (c) din Tratatul CE cu privire la amendamentele Parlamentului European la poziția comună a Consiliului privind propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul publicului la informațiile despre mediu de modificare a propunerii Comisiei în temeiul articolului 250 alineatul (2) din Tratatul CE, COM/2002/498 final.

58 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Caronna, C-7/11, EU:C:2012:396, punctul 40 și jurisprudența citată. Acest principiu este reflectat și în „Ghidul practic comun al Parlamentului European, al Consiliului și al Comisiei pentru persoanele implicate în redactarea legislației Uniunii Europene”, 2013, orientarea 10.

74. În opinia noastră, o taxă care constituie o „sumă rezonabilă” trebuie să se bazeze pe costurile suportate efectiv în legătură cu actul de furnizare a informațiilor despre mediu ca răspuns la o anumită cerere. Ele includ cheltuielile pentru timpul folosit de personal în vederea căutării și a obținerii informațiilor solicitate și costul obținerii lor în forma cerută (care poate varia). Totuși, considerăm că nu este permis ca o taxă să urmărească și recuperarea cheltuielilor de regie cum sunt cele pentru încălzire, iluminat sau servicii interne. Deși o parte din aceste cheltuieli de regie ar putea să fie într-adevăr aferente procesului de realizare a condițiilor care permit unei autorități să acorde accesul la informațiile despre mediu la cerere, acestea (de exemplu, costurile de întreținere și de acordare a accesului la registre și la liste cu informații despre mediu [59]) nu sunt ocazionate exclusiv de furnizarea de informații ca răspuns la o anumită cerere. În opinia noastră, considerentul (18) confirmă această informație [60].

A doua întrebare

Admisibilitatea

75. A doua întrebare se referă la aspectul dacă articolul 5 alineatul (2) și articolul 6 din Directiva 2003/4 exclud o normă din dreptul național potrivit căreia o taxă pentru furnizarea de informații despre mediu trebuie „să se limiteze la o sumă considerată rezonabilă de autoritatea publică”, în cazul în care decizia autorității publice în această privință face obiectul unei revizuiri administrative și judiciare, astfel cum prevede dreptul național.

76. Potrivit unei interpretări stricte a dreptului englez, după cum a arătat instanța de trimitere, expresia „o sumă considerată rezonabilă de autoritatea publică” înseamnă că o contestare a unei taxe aplicate ar trebui să fie posibilă doar dacă decizia autorității publice privind noțiunea de sumă rezonabilă ar fi ea însăși „nerezonabilă” în sensul dreptului administrativ (și anume irațională, ilegală sau inechitabilă), iar contestarea concluziilor de fapt relevante formulate de autoritatea respectivă ar avea un domeniu de aplicare foarte limitat. În cererea de decizie preliminară nu au fost incluse alte detalii privind organizarea revizuirii administrative și judiciare.

77. În observațiile sale scrise, guvernul Regatului Unit a arătat că „revizuirea administrativă și judiciară, astfel cum prevede legislația engleză”, la care face referire a doua întrebare, cuprinde o serie de motive de revizuire, printre care „caracterul nerezonabil Wednesbury” [61].

78. Atât Comisia, cât și guvernul Regatului Unit au pus sub semnul întrebării necesitatea de a răspunde la această întrebare. De fapt, instanța de trimitere însăși a afirmat că problema (ridicată de a doua întrebare) „rămâne nerezolvată între părți” și că „nu este clar dacă aceasta va avea o importanță de natură practică în speță, însă, în viitor, ar putea afecta abordarea adoptată de First-tier Tribunal și de Commissioner”.

59 — În acest sens, a se vedea punctele 51 și 52 de mai sus.

60 — Reamintim că este general acceptat faptul că, în procedura principală, autoritatea publică nu a acționat cu titlu comercial atunci când a furnizat informațiile (a se vedea punctul 43 de mai sus). Considerăm că în prezenta cauză nu este necesară analizarea acelei părți a considerentului (18) care se referă la punerea la dispoziție a informațiilor despre mediu cu titlu comercial.

61 — A se vedea Associated Provincial Picture Houses Ltd v Wednesbury Corporation, [1948] 1 KB 223, [1947] EWCA Civ 1. Întinderea revizuirii judiciare este un subiect complex. Pentru o analiză detaliată, a se vedea, de exemplu, Supperstone, M., Goudie, J., Walker, P., and Fenwick, H., *Judicial Review*, ediția a cincea (Butterworths Law, 2014), și Fordham, M., *Judicial Review*, ediția a șasea (Hart Publishing, 2012).

79. Reamintim jurisprudența constantă a Curții în sensul că respingerea de către Curte a unei cereri de decizie preliminară este posibilă numai dacă este evident că întrebările adresate nu au nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util întrebărilor care i-au fost adresate [62]. Numai instanța națională are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor adresate Curții [63].

80. Nu vedem niciun temei pentru a pune sub semnul întrebării decizia instanței de trimitere de a include a doua întrebare în decizia sa de trimitere, în pofida dubiilor sale. În consecință, trebuie să se răspundă și la această întrebare.

Fondul

81. Condiția legată de caracterul rezonabil prevăzută la articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4 privește valoarea oricărei taxe, nu însăși decizia autorității publice. Articolul 5 alineatul (2) nu conține o trimitere la definiția unei taxe rezonabile potrivit dreptului național. Atunci când termenii unei dispoziții de drept al Uniunii nu fac nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul de aplicare ale acesteia, trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Uniune Europeană o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând cont de contextul prevederii și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză [64]. Principiul menționat se aplică în coroborare cu principiul potrivit căruia, în lipsa unei precizări a dreptului Uniunii, statele membre au obligația, la transpunerea unei directive, să îi asigure efectul deplin; în acest scop, ele dispun de o marjă de apreciere considerabilă în alegerea mijloacelor [65].

82. Astfel, articolul 5 alineatul (2) impune autorităților publice să se asigure că taxele lor se limitează la o „sumă rezonabilă”, evaluată în funcție de ceea ce înseamnă în mod obiectiv o sumă rezonabilă potrivit dreptului Uniunii [66]. Acest fapt ca atare nu exclude o normă din dreptul național potrivit căreia o autoritate publică trebuie să verifice ea însăși dacă o taxă aplicată îndeplinește criteriul respectiv. Astfel, este de așteptat ca, în virtutea unei practici de bună guvernare, o autoritate publică să exercite, în primul rând, un asemenea control asupra nivelului taxei stabilite. Etapa menționată este anterioară și distinctă de revizuirea administrativă și judiciară impusă de articolul 6 alineatele (1) și (respectiv) (2) din Directiva 2003/4.

83. Ce se poate spune despre elementul final al celei de a doua întrebări, și anume „în cazul în care decizia autorității publice privind noțiunea «sumă rezonabilă» face obiectul unei revizuiri administrative și judiciare, *astfel cum prevede legislația engleză*” (sublinierea noastră)?

84. După cum am arătat deja [67], Curtea a primit relativ puțin material privind dreptul național din partea instanței de trimitere și, deși a avut loc o ședință, guvernul Regatului Unit nu s-a înfățișat. În contextul unei cereri de decizie preliminară, este în mod clar funcția Curții de a statua exclusiv asupra interpretării dreptului Uniunii și cea a instanței naționale de a interpreta și a aplica dreptul național în conformitate cu orientările oferite ca răspuns la întrebările sale [68]. Prin urmare, ar fi inoportun aici să analizăm în continuare criteriile și limitele revizuirii judiciare din dreptul englez. Dimpotrivă, trebuie să ne concentrăm exclusiv pe obligațiile prevăzute de dreptul Uniunii.

62 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Kušionová, C-34/13, EU:C:2014:2189, punctul 38 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea Fish Legal și Shirley, C-279/12, EU:C:2013:853, punctul 30 și jurisprudența citată.

63 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Todaro Nunziatina & C., C-138/09, EU:C:2010:291, punctul 25 și jurisprudența citată.

64 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Deutsche Umwelthilfe, C-515/11, EU:C:2013:523, punctul 21 și jurisprudența citată.

65 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Comisia/Regatul Unit, C-530/11, EU:C:2014:67, punctul 46 și jurisprudența citată.

66 — A se vedea punctele 58-74 de mai sus.

67 — A se vedea punctul 76 de mai sus.

68 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, EU:C:2010:39, punctele 23 și 25.

85. În contextul de față, articolul 6 alineatele (1) și (2) din Directiva 2003/4 impune unui stat membru să se asigure că există o (primă) revizuire administrativă și (ulterior) judiciară a conformității deciziei unei autorități publice cu privire la ceea ce reprezintă o taxă rezonabilă cu sensul autonom din dreptul Uniunii al ceea ce este „rezonabil” în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4. Aceasta este verificarea care trebuie făcută în cadrul procesului de revizuire. Disponibilitatea unei asemenea revizuiri este esențială pentru a garanta aplicarea efectivă a dreptului de acces al publicului la informații despre mediu consacrat în Directiva 2003/4[69]. Astfel, un stat membru trebuie să garanteze că procedura de revizuire pe care o oferă permite aprecierea caracterului rezonabil al unei anumite taxe în raport cu criteriul caracterului rezonabil prevăzut de dreptul Uniunii pentru astfel de taxe. Revine instanței naționale competente sarcina să interpreteze dreptul național astfel încât să asigure această revizuire[70].

Concluzie

86. Având în vedere toate considerațiile de mai sus, apreciem că răspunsul Curții la întrebările preliminare adresate de First-tier Tribunal (Information Rights) (Regatul Unit) ar trebui să fie următorul:

„– Expresia «furnizarea oricăror informații despre mediu» de la articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului trebuie interpretată în sensul că semnifică asigurarea accesului, la cerere, prin oferirea unor astfel de informații unui solicitant în formatul pe care l-a specificat și în alte împrejurări decât cele indicate la articolul 5 alineatul (1). Articolul 5 alineatul (2) acoperă situația în care informațiile sunt oferite astfel încât să permită solicitantului să le consulte și să le utilizeze unde și când dorește și, așadar, independent de locul sau de modul în care informațiile respective sunt păstrate și altfel puse la dispoziție prin alte mijloace de acces.

— Articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4 nu permite unei autorități publice să recupereze, total sau parțial, prin aplicarea unei taxe pentru furnizarea de informații, costurile suportate pentru instituirea și pentru păstrarea unei baze de date în care a organizat informațiile despre mediu pe care le deține și pe care o utilizează pentru a răspunde cererilor de informații de tipul celor enumerate într-un chestionar precum cel în discuție în procedura principală.

— O taxă care se limitează la o sumă rezonabilă în sensul articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4 este o taxă care: (i) este stabilită pe baza unor factori obiectivi care sunt cunoscuți și pot face obiectul unei revizuiri de către o terță parte; (ii) este calculată indiferent de persoana care solicită informațiile și de scopul solicitării lor; (iii) este stabilită la un nivel care garantează obiectivele privind dreptul de acces la informații despre mediu la cerere și nu descurajează astfel solicitarea accesului și nici nu restricționează dreptul de acces; și (iv) nu depășește o sumă care este adecvată având în vedere motivul pentru care statelor membre li se permite să aplice această taxă (și anume faptul că un membru al publicului a depus o cerere privind furnizarea de informații despre mediu) și este direct corelată cu actul de furnizare a informațiilor respective.

— În special, o taxă care constituie o «sumă rezonabilă» potrivit articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4 trebuie să se bazeze pe costurile suportate efectiv în legătură cu actul de furnizare a informațiilor despre mediu ca răspuns la o anumită cerere. Ele includ cheltuielile pentru timpul folosit de personal în vederea căutării și a obținerii informațiilor solicitate și costul

69 — A se vedea, de exemplu, și Ghidul de aplicare, p. 15.

70 — Cu privire la obligația de a aplica și a interpreta dreptul național în conformitate cu dreptul Uniunii, a se vedea, de exemplu, Hotărârea Ryanair, C-30/14, EU:C:2015:10, punctul 31 și jurisprudența citată, și Hotărârea Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, punctul 24 și jurisprudența citată.

obținerii lor în forma cerută (care poate varia). Totuși, nu este permis ca o asemenea taxă să urmărească și recuperarea cheltuielilor de regie cum sunt cele pentru încălzire, pentru iluminat sau pentru servicii interne. Deși o parte din aceste cheltuieli de regie ar putea să fie într-adevăr aferente procesului de realizare a condițiilor care permit unei autorități să acorde accesul la informațiile despre mediu la cerere, acestea (de exemplu, costurile de întreținere și de acordare a accesului la registre și la liste cu informații despre mediu) nu sunt ocazionate exclusiv de furnizarea de informații ca răspuns la o anumită cerere.

— Articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4 impune autorităților publice să se asigure că taxele lor se limitează la o sumă rezonabilă, evaluată în funcție de ceea ce înseamnă în mod obiectiv o «sumă rezonabilă» potrivit dreptului Uniunii. Acest fapt ca atare nu exclude o normă din dreptul național potrivit căreia o autoritate publică trebuie să verifice ea însăși dacă o taxă aplicată îndeplinește criteriul respectiv. Etapa menționată este anterioară și distinctă de revizuirea administrativă și judiciară impusă de articolul 6 alineatele (1) și (respectiv) (2) din Directiva 2003/4.

— Articolul 6 alineatele (1) și (2) din Directiva 2003/4 impune unui stat membru să se asigure că există o (primă) revizuire administrativă și (ulterior) judiciară a conformității deciziei unei autorități publice cu privire la ceea ce reprezintă o taxă rezonabilă cu sensul autonom din dreptul Uniunii al ceea ce este «rezonabil» în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2003/4. Astfel, un stat membru trebuie să garanteze că procedura de revizuire pe care o oferă permite aprecierea caracterului rezonabil al unei anumite taxe în raport cu criteriul caracterului rezonabil prevăzut de dreptul Uniunii pentru astfel de taxe. Revine instanței naționale competente sarcina să interpreteze dreptul național astfel incât să asigure această revizuire.”